

**AJUNTAMENT DE
LES BORGES DEL CAMP**

**PATRONAT
MUNICIPAL
DE CULTURA
ESPORTS I FESTES**
LES BORGES DEL CAMP

XVII Premi Literari Les Borges del Camp 2006

PREMI POESIA

Després del vent **de Meritxell Nus Gallart**

© Text: Meritxell Nus Gallart
© Edició: Ajuntament de les Borges del Camp

PENSAMENT

La terra humida pel baf de gegants,
sota els peus, l'avenir, algun miratge
que no has pogut desmentir, per sublim.
Diries que ha deixat de ploure al pas
cansat dels dies caminats. Ja saps
com bullen les nafres al pit, després
de l'aigua caient a dolls, tot fent solcs.
Tens il·lusions perquè t'estàs morint.

NOVEMBRE

T'ha glaçat una molla d'esperança
el fred aspre que colpeix, a poc
a poc, camins pelats per on avança
un altre hivern golut.
Has somiat que havien tret ja les plantes
del teu terrat de casa.
I ben desperta,
sents el cruixir
dels ossos dels arbres, ran del camí.

*“Sense enyor,
se'ns va morint la llum...”*
Gabriel Ferrater

MEMÒRIA HUMIDA

Han tallat el noguer tres cops glaçat,
el recer de les nostres pors,
l'ombra caduca de l'agost.
On s'acaba el camí,
hi ha un mirall gelat de polsim
on retrates els llavis
ardents de besos, malmesos de fred,
els ulls apedaçats de tant record,
foscos de ser neguit.
Ets tu tan real com el tel
de gebre a la vorera.

Cada plec roent dels dies d'estiu
és ara un bocí de vidre a l'estómac.

MEMÒRIA

Plourà ulls i records,
quan es despengi
l'última fulla
de tots els arbres morts.

*“Només somric i penso
a destruir el nom
amb el silenci”*

Salvador Espriu

VACIL·LACIÓ

Et fan pensar els aniversaris
els anys ordenats de l'ahir,
els dies discrets de ser jove,
els noms que no tenen sentit.
Has volgut buidar la memòria
per creure't teranyines d'oblit,
l'oblit està ple de memòria
recordes, al ritme d'aranyes
tèrboles i fines, incertes
que malden per filar un destí.

L'edat són somnis i migranyes
que et veuen desertar
penes i places, al llindar
de la humiliació,
de les promeses que fan riure.
Ara els noms se't tornen ben clars,
i jugues a viure amb pecats,
comptant les aranyes que filen,
per tu.

DECORATS PER NO GUANYAR

Unes taques d'humitat han quallat
lentament al nou decorat del nostre
bar. Avui són totes teues les tasses
de cafè, per tants cops que les recordo
a frec del teu llavi massa covard.
Fa dies, la gotera del desig
ens perfora les vides.

Just quan te'n vas,
el propietari diu de repintar
amb un color apagat,
les parets que ens amagaven del món
com un exili.

SECRETS

Sap coses que mai no vas explicar-li
dels dies de seda, on al seu cos
li endevinaves les pors al melic,
o al telam d'un crit parpellejat.
El vent, el mateix que torna la mar
rabiosa, us ha tancat les portes
de tots els bars que us feien companyia
quan encara sabíeu de guanyar
i no us avorria ni el joc, ni el fum.

Tu també saps coses del temps de cucs
i papallones.
Avui em telefonés
amb ganes de morir-te. I de parlar-ne.

PELL DE PETXINA

Hem viscut brutalment.
Amb la mandra boirosa
dels anys difícils,
recomptem hores i badalls.
Ajaguts al sofà
desfilem una bufanda, lliguem
un cigarret.
Diem d'anar a passeig,
també a recollir unes petxines.
Mentre esperem
fa massa fred.
Bastim corriols de fum i de fil,
de pell de petxina damunt la sorra.

CAUSES PERDUDES

T'esperaré un dissabte,
quan el sol faci la tarda més llarga.
Amb la fe dels cecs, seré puntual.

Mitja rialla i els nervis al gest.
Diràs que avui també l'atzar ens fa
companys, i un lloc a la plaça dels gats.
Voldràs saber els anys que tinc,
on cau el nom estrany del poble on visc,
si els meus amants són prou intel·ligents.

Sé respondre detalls que no ens importen.
No em preguntis per què se'm mor als ulls
la vida dels gats de cada dissabte.

PREPARATIUS INÚTILS

Perquè no has vingut hi ha un veler de sal
que no sap on va i escup les onades.
Tenia a punt els carrers amb balcons,
aquelles cançons que ens fan fer la sort,
copes de vi tranquil, la calma justa
de l'aigua en pau. Els ulls massa pintats,
com l'ombra del demà.

A punt, la vida
per tu, una barca per dos, la mar.
Amb vent, i sota un cel de sucre fi
m'invento el dissabte que no hem tingut.

IRREALITAT

Despullem-nos. Que negui el cos
tots els camins de la fugida.
No diré mai la gràcia d'un
envelat de festa major,
el luxe de plaça empedrada,
la carretera estreta. Quilòmetres
freds que faré encara per veure't.

Se'm perd la nit i ballo sola.
No dormiré mai més com ara
somio una vida senzilla
al recer d'un amor de festa.
Desperta'm. Calla't el misteri
del què serem quan siguem grans.

BÈSTIES PEIXENT

De sobte, el món s'atura
dins un silenci còmode.
Ens trobem un dilluns,
i oblidem que no és el cafè,
que és la ciutat qui ens fa estar nerviosos.
Només un sospir, i et sé l'enyorança
d'una altra vida.
De mirar com van caient les muntanyes
al ritme de pluges, d'estralls,
de bèsties peixent al primer foscant.

També la neu fa un còmode silenci
quan folra la vida de blanc,
com un secret.
Som prou febles per ser
fills del fred amable del Pirineu.
Gastem els últims mots inútils
per amagar-nos
d'aquest silenci còmode
que delata l'amor.